

ητα των αρβανιτών

«Λίκνον της Ελλάδος», «κοιτίς του

ελληνισμού», «εύανδρος» και άλλοι τιμητικοί χαρακτηρισμοί κοσμούν την Ήπειρο. Θα μπορούσαμε και «καρδιά της Ελλάδας» να τη χαρακτηρίσουμε, αφού αυτή μέσα στους τελευταίους τριάντα αιώνες αιμοδοτεί συνεχώς την ελληνική χερσόνησο με αίμα πάντοτε ελληνικό, που άλλοτε ονομάζεται πελασγικό, άλλοτε αιολικό, άλλοτε δωρικό και την τελευταία φορά, κατά τους 14ο και 15ο αιώνες μ.Χ., ηπειρωτικό!

Οι κάτοικοι της Αλβανίας από το τέλος του 13ου αιώνα ήδη προσδιορίζονταν από τους άλλους λαούς ως Αλβανοί, δηλαδή με ένα εθνωυμικό, το οποίο και οι ίδιοι, έστω και ανεπίσημα, είχαν αποδεχθεί. Εάν λοιπόν οι εποικιοι, που έφθασαν στην Ελλάδα περί τα μέσα του 14ου αιώνα κατόπιν προσκλήσεων διαφόρων ηγεμόνων, ήσαν Αλβανοί, φυσικότατο θα ήταν να δηλώνουν Αλβανοί και ο ελληνικός λαός να τους αποκαλεί Αλβανούς. **Ωστόσο, αυτό δεν έγινε ποτέ!**

Ο ελληνικός λαός, αγνοώντας τους βυζαντινούς ιστορικούς του, αποκαλούσε από

τότε και αποκαλεί μέχρι σήμερα Αρβανίτες τους εποίκους αυτούς, όπως και οι ίδιοι θεωρούσαν τον εαυτό τους, ως Έλληνες δηλαδή από το Άρβανο. Η εθνική μνήμη του ελληνικού λαού αποδεικνύεται εγκυρότερη και ισχυρότερη του ιστορικού λόγου. Οι Αρβανίτες της Ελλάδας, έχοντας τις ρίζες τους στο πανάρχαιο ελληνικό Άρβανο, ουδέποτε αποδέχτηκαν ως δικό τους εθνωνυμικό τον όρο Αλβανοί, όπως πράττουν μέχρι σήμερα και οι Σουλιώτες και οι Χιμαραίοι και οι Σπαθιώτες και όλοι οι Βορειοηπειρώτες. Πάντοτε διακήρυσσαν ότι είναι **Έλληνες Αρβανίτες**. Αυτά σημαίνουν ότι πίσω από το εθνωνυμικό Αλβανός και τό πατριδωνυμικό Αρβανίτης υφίστανται δύο διαφορετικοί λαοί, οι Αλβανοί και οι Έλληνες.

Ο Βρετανός καθηγητής P. Trudgill ύστερα από επιτόπιες έρευνες διαπιστώνει ότι: «Οι άνθρωποι για τους εαυτούς τους αναφέρονται **όχι ως Αλβανοί, αλλά ως Αρβανίτες**, λαλούν: Αρβανίτης» («The people themselves are referred, not as Albanians, but as Arvanites, sing: Arvanitis»).

Γιατί, πράγματι, όπως μαρτυρούν και πολλές σημαντικές ιστορικές μαρτυρίες, που καταγράφονται στην παρούσα ιστορική μελέτη, τη συντριπτική πλειοψηφία των εποίκων της νότιας Ελλάδας και ορισμένων νησιών απετέλεσαν δίγλωσσοι, ελληνόφωνοι και αρβανιτόφωνοι, Ηπειρώτες Έλληνες και λιγοστοί μόνον από τους γείτονές τους, Αλβανούς.

Και τούτο ακόμη για την αρβανιτοφωνία: ο συγχρωτισμός στον τόπο μας κατά την τελευταία εικοσαετία γηραιών, γηγενών, αρβανιτόφωνων Ελλήνων και Αλβανών οικονομικών μεταναστών, παρέσχε ευκαιρίες στους πρώτους για απόπειρες επικοινωνίας στο αρβανίτικο ιδίωμα με τους δεύτερους, πλην όμως οι προσπάθειες απέβησαν άκαρπες. Το ίδιο είχε συμβεί και με τους αρβανιτόφωνους στρατιώτες μας, πριν από 73 χρόνια που βρέθηκαν στην Αλβανία κατά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο, καθώς μας βεβαιώνει ο ιστορικός Κ. Μπίρης. Το αρβανίτικο ιδίωμα ελάχιστα κοινά στοιχεία έχει με την αλβανική γλώσσα, με συνέπεια ο γνώστης του πρώτου να αδυνατεί να επικοινωνήσει με τον γνώστη της δεύτερης. Οι Αλβανοί δικαιολογούν το γεγονός, ισχυριζόμενοι ότι τα Αρβανίτικα είναι αρχαία Αλβανικά. Είναι όμως και γεμάτη από αρχαία ελληνικά όπως μας διαβεβαιώνουν ειδικοί ερευνητές. Κατόπιν αυτών, δέον είναι να διευκρινιστεί ότι ο γνώστης του αρβανίτικου ιδιώματος δεν είναι και **δεν πρέπει να ονομάζεται αλβανόφωνος αλλά αρβανιτόφωνος**.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Κωνσταντίνου Καραστάθη, Έλληνες από το Άρβανον, των Εκδόσεων Άθως.

Πηγή:stamoulis.gr